

Ord: „med Undtagelse af de i § 5 nævnte“ efter hans Mening kunde referere sig ikke blot til Betalingen, men ogsaa til den iøvrigt i disse Ord indeholdte Bestemmelse, at nemlig Formanden skulde kunne meddele de Vedkommende-Udskrifter, naar det begjæredes. Det er sandt, at disse Ord ere indskudte paa et mindre heldigt Sted, og af de to Ting, der derfor var at gjøre, enten at omslytte dem, eller at lade dem gaae ud, valgte Udvalget det Sidste, og kunde det saameget mere, som den Undtagelse med Hensyn til Betalingen, man her endhyderligere vil indskærpe, allerede staaer saa bestemt i § 5, at den ikke behøver at gjentages her; der staaer nemlig i § 5: „En Udskrift af Protokollen gives (uden Betaling) Præsten til Opbevarelse ved Embedet“. Da det nu er saa naturligt, at denne Undtagelse ikke kan præjudiceres ved det sidste Punktum af § 11, selv om de Ord: „med Undtagelse af de i § 5 nævnte“ udelades, vil der ikke være Noget til Hinder, for at de gaae ud.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, fattes

Forslag af Udvalget til Lovforslaget § 11:

At Ordene „med Undtagelse af de i § 5 nævnte,“ gaae ud.
under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 31 St.

Formanden: Jeg sætter dernæst, da nu alle Endringsforslagene ere afstemte, Udcastet i sin Heelhed under Forhandling.

Ordføreren: Uagtet Lovforslaget har tabt en Deel af sit fylbige Indhold, som det havde, da det fremkom her, deels paa Grund af Forhandlingerne her og deels paa Grund af Forhandlingerne andetsteds, troer dog Udvalget og ogsaa jeg personlig, at det har sin gode Betydning, navnlig derved, at det fjerner en Deel smaa Naturalhjælper og istedet derfor sætter en bestemt, normeret Kornafgift i Penge, og vi antage derfor, at der er god Grund for Landstinget til at vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger.

Nørgaard: Efterat § 3 er udgaaet af Regeringsudkastet, som indeholdt den Bestemmelse, at Kornlienden kunde converteres til Penge og betales efter hvert Aars Capitelsagt, hvor den hdes in natura, og efterat § 4, som indeholdt en lille Begyndelse til at sætte Præsterne paa fast Gage, og navnlig dem, der maatte ønske det, saa forekommer det mig, at Lovforslaget nu har en meget ringe Betydning. Det er mig bekendt, at der er en heel Deel Præster, der ønske at faae disse Afgifter, der, da Lovforslaget fremkom, da tillige vare omtalte i samme, converterede til Penge, og man har altsaa, ved at forkaste disse to Paragrafer i Loven, afflaaret dem Leilighed til at faae deres Dnsler opfyldte. Lovforslaget omfatter nu kun Aflysning af Dvæg- og Smaaaredselstien- den, og det forekommer mig, at det neppe er rigtigt at sætte saa mange Commissioner, som her er Tale om, i Gang, for at faae disse Smaaafgifter afløste. Jeg synes ogsaa, at Meget kunde tale for, at dette ikke skete, da det jo nu let faaer Udseende af, som om der var passeret Noget, uden at der dog i Grunden er passeret noget Væsentligt. Jeg troer, at man ved at vedtage dette Udcast paa en Maade vil skaffe en større Reform om dette Forhold ud i en fjern Fremtid. Imidlertid er det ikke min Mening, at jeg ved min Stemme vil bidrage til at standse Loven paa dens Vej, uagtet jeg i flere Punkter ikke billiger den, som den er, men efterat det er bleven bestemt, at de to Paragrafer skulde udgaae, som udgjorde den væsentligste Deel af Loven, har jeg siden den Tid været mere ligegyldig for at see Sagen efter og har saaledes ikke stillet Endringsforslag, som jeg maaskee ellers havde stillet. Det hedder i § 2: „Den Smaaaredsel, der hidtil er bleven udredet til Præsterne“ osv. Med Hensyn dertil forekommer det mig, at det vilde være rigtigere, om det kom til at hedde: „Den Smaaaredsel, som tilkommer Præsten.“ Jeg vil kun henlede Opmærksomheden derpaa, idet der unægtelig kan ligge en Forskjel heri. Det er en bekendt Sag, at der er visse Hjælper, som hdes Præsten i et langt rigeligere Maal, naar han er særdeles hndet, end ellers Tilfældet vilde være, og det er jo kun for den